

یادداشتِ سردبیر

از آنجا که عنصرناب و مایهٔ اصلی عرفان از اعماق روح مشترک انسان‌ها سر برآورده و به بالندگی و رشد رسیده است، لاجرم رویکرد اساسی عرفان بر معرفت حق‌متعال استوار است. به بیان دیگر بشر همواره خواهان و مشتاق یگانگی، یکتایی و حقیقت‌جویی نسبت به ذات احدیت بوده و در ساحت انسانیت به همدلی و هم‌جهتی و هم‌زیستی گرایش دارد. از این روست که هرگاه انسان‌ها با یکدیگر یعنی با خویشان مشترک خود با تفاهم و رفق و مدارا رفتار نموده، حیاتی سرشار از صلح و صفا و آرامش پیدا کرده‌اند و هر زمان دچار تعصب، تفرق و تخصص شده‌اند کارشان به جنگ و جدال و جدایی منجر گردیده است.

ادبیات عرفانی حماسه‌ای است پرشکوه که زیبایی انسان‌ها را در وحدت‌طلبی، همدلی و هم‌زیستی مسالمت‌آمیز نشان می‌دهد که سیم‌غوار با همّت عالی و عزم راسخ با همدیگر متحد شده‌اند تا در سیر و سلوک بی‌وقفه و تکاپوی مداوم خود سختی‌ها و دشواری‌های راه را پشت سر نهاده و با طی مراحل و منازل مختلف به مقام دیدار مقصداعلی و معشوق کل نایل گردند.

این امر سرنوشت ساز و تعیین‌کننده که هدف‌غایی انسان‌ها را رقم می‌زند سبب شد، همایشی بین‌المللی در آذرماه سال ۱۳۸۳ برابر با نوامبر ۲۰۰۴ میلادی تحت عنوان: «نقش ادبیات عرفانی فارسی در ایجاد اخوت جهانی» در بخش فارسی دانشگاه دهلی با همکاری رایزنی فرهنگی جمهوری اسلامی ایران برگزار شود و اساتید زبان و ادب فارسی و اندیشمندان و دردمندان اهل دل با الهام از آموزه‌های ارزندهٔ اسلام که منادی وحدت انسان‌هاست از جنبه‌های گوناگون به این موضوع اساسی که جوهرهٔ انسانیت را پدیدآورده است پردازند.

مرکز تحقیقات فارسی نیز خوشوقت است که شماره ۳۱ فصلنامه خود را به عرضه مقالات مربوط به این همایش اختصاص داده و امیدوار است که مورد پسند خوانندگان محترم قرارگیرد، ان شاءالله.